

Pożegnania

Pożegnanie profesora Gerarda Straburzyńskiego

Gerard Straburzyński urodził się 16 października 1930 r. w Ostrowie Wielkopolskim, zmarł po długiej i ciężkiej chorobie w Poznaniu 27 marca 2015 r.

Jego dzieciństwo przypadło na okres II wojny światowej. Został skierowany do przymusowej pracy, początkowo w niemieckim gospodarstwie rolnym, później w charakterze gońca w urzędzie pocztowym. Dopiero po wojnie kontynuował naukę – w Liceum Męskim w Ostrowie Wielkopolskim zdał z wyróżnieniem maturę.

Studiował na wydziale lekarskim Akademii Medycznej w Poznaniu w latach 1950–1955 r., pracując od III roku studiów w Katedrze Fizjologii Człowieka. Tam też przeszedł wszystkie szczeble kariery naukowej. Pod opieką prof. Edwarda Czarneckiego otrzymał w 1963 r. stopień doktora medycyny, 7 lat później stopień doktora habilitowanego nauk medycznych, a w 1974 r. ukończył specjalizację z fizjologii klinicznej. Ponadto w 1961 r. pod kierunkiem prof. Józefa Jankowiaka (Instytut Balneoklimatyczny) ukończył specjalizację z balneoklimatologii i medycyny fizykalnej oraz w 1971 r. pod kierunkiem profesorów Franciszka Łabędzińskiego i Kazimierza Wysockiego (III Klinika Chorób Wewnętrznych AM w Poznaniu) specjalizację z chorób wewnętrznych. W 1983 r. otrzymał tytuł profesora zwyczajnego nauk medycznych.

Od 1975 r. do rozwiązania instytutu pełnił funkcję dyrektora Resortowego Naukowo-Badawczego Instytutu Balneoklimatycznego (później Instytut Medycyny Uzdrawiskowej) w Poznaniu. Przez 17 lat pełnił funkcję przewodniczącego Krajowego Zespołu Specjalistów w zakresie lecznictwa uzdrawiskowego i medycyny fizykalnej oraz przewodniczył krajowej komisji egzaminacyjnej na drugi stopień specjalizacji z balneoklimatologii i medycyny fizykalnej.

Był redaktorem „Balneologii Polskiej” i członkiem komitetu naukowego kilku innych czasopism oraz przewodniczącym Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Balneologii, Bioklimatologii i Medycyny Fizykalnej, wiceprzewodniczącym Międzynarodowej Federacji Uzdrawisk i Miejscowości Klimatycznych (FITEC) z siedzibą w Paryżu, członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Medycyny Uzdrawiskowej (ISMH) z siedzibą w Monachium oraz członkiem honorowym i członkiem korespondentem wielu innych międzynarodowych towarzystw naukowych i kilku komitetów Polskiej Akademii Nauk.

Plonem pracy naukowej jest ponad 500 publikacji – prac oryginalnych i poglądowych, komunikatów kongresowych, kilkanaście podręczników dla studentów i lekarzy oraz dwa scenariusze do zrealizowanych filmów o polskich uzdrawiskach. Był autorytetem naukowym z zakresu balneologii, lecznictwa uzdrawiskowego i medycyny fizykalnej.

Był też zaangażowanym dydaktykiem, wychowawcą i nauczycielem nie tylko pokoleń młodych lekarzy i farmaceutów, lecz także fizjoterapeutów. W latach 1992–2001 pełnił funkcję kierownika Katedry i Zakładu Fizykoterapii i Rehabilitacji Uzdrawiskowej Instytutu Rehabilitacji AWF w Poznaniu, którą utworzył od podstaw. Od 2002 r. nieprzerwanie do śmierci pracował w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej im. Prezydenta Stanisława Wojciechowskiego w Kaliszu, gdzie dzięki jego staraniom utworzono kierunek fizjoterapia. W szkole tej pełnił wiele funkcji – dyrektora Instytutu Fizjoterapii i Ratownictwa Medycznego, dziekana Wydziału Rehabilitacji i kierownika Katedry Fizjoterapii i Odnowy Biologicznej. Od 2002 r.

pracował także na etacie profesora zwyczajnego w Wyższej Szkole Edukacji i Terapii w Poznaniu. Był członkiem senatu obu uczelni.

Od 1950 r. był czynnym członkiem Towarzystwa Wiedzy Powszechnej, z którego ramienia wygłosił w Poznaniu i Wielkopolsce niezliczone odczyty i wykłady popularyzujące różne dziedziny wiedzy medycznej i oświaty zdrowotnej. Pełnił w towarzystwie wiele funkcji, m.in. przez 20 lat prezesa Zarządu Wojewódzkiego TWP w Poznaniu i 10 lat dyrektora Oddziału Regionalnego TWP w Poznaniu. Był współzałożycielem i pierwszym prezydentem Klubu Rotary w Poznaniu, który powstał w 1989 r.

Profesor był osobą bardzo aktywną, pracowitą, o rozległych zainteresowaniach. Za swoje zasługi wyróżniony został licznymi medalami i odznakami. Zaszczytną nagrodę Złotego Hipolita i godność Wybitnej Osobowości Pracy Organicznej otrzymał od Towarzystwa im. Hipolita Cegielskiego wkrótce po jubileuszu 80-lecia urodzin.

Zawsze znajdował czas dla rodziny, którą kochał i otaczał troskliwą opieką. Pytany o hobby wymieniał pracę w ogródku, gdzie w chwilach wolnych z wielkim zaangażowaniem i pasją pracował. Jeszcze jesienią posadził ponad 300 cebulek kwiatów, które pięknie wiosną tego roku rozkwitły.

Wnukowie

Marcin Straburzyński-Lupa i Jacek Migaj

Doktorowi Jarosławowi Waszczukowi

wyrazy głębokiego współczucia
z powodu śmierci

Ojca

składają
Pracownicy Stacji Dializ w Śremie